

Биљана Љ. Петковић

Оригинал: Pablo Neruda, Tengo miedo

ПЛАШИМ СЕ

Плашим се. Вече већ је сиво и туга
Неба се отвара као мртваца уста,
Док моје срце плаче као принцеза
на дну палате, заборављена и пуста.

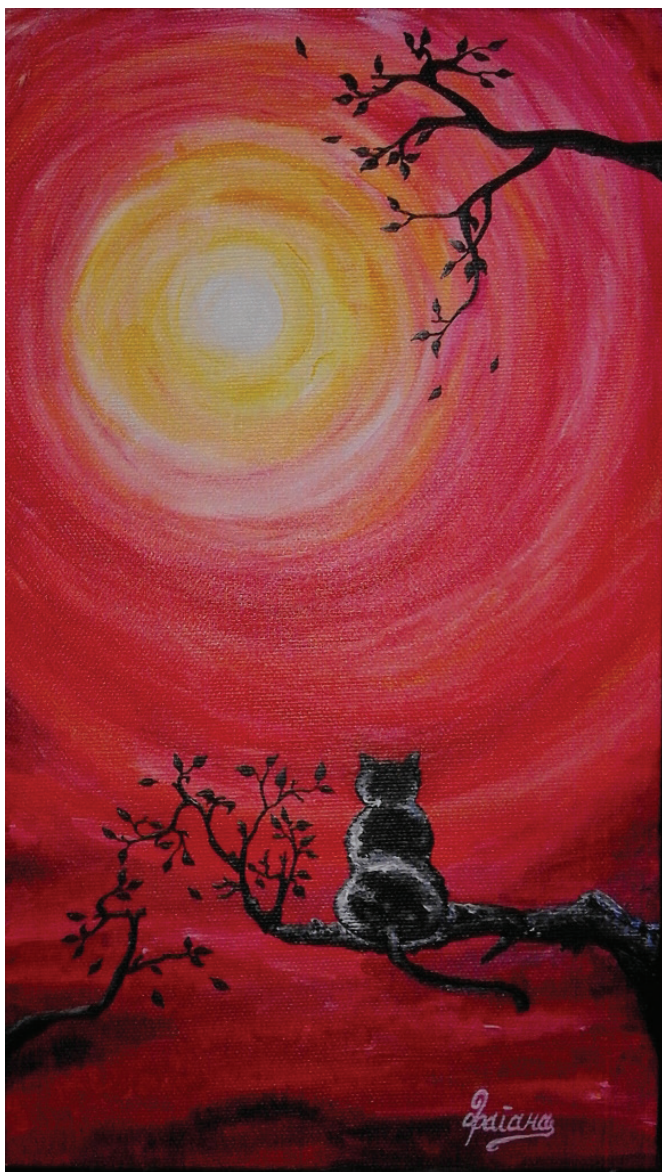
Плашим се. Осећам се уморно и ситно сада
Што узрокује ово вече без мисли, пуно јада.
(У мојој глави болесној нема места за сан,
К'о што ни на небу овом места нема за дан)

Међутим, у очима мојим питање већ стоји,
а ту је и крик мој што не криче у устима овим.
Нема уха на земљи што чује мој тужни вапај,
Напуштен посред ове земље бесконачне, знај.

Универзум умире у агонији мирној без
празничног Сунца ил' сумрака зеленог.
Агонише Сатурн као један од јада мог.
Земља воће црно с које небо узима вез.

И кроз пустош покрећу се и празнину
тихи облаци ти слепи и поподневни.
Њишу се као изгубљени бродови,
Крију поломљене звезде у дубину.

И смрт свега сада преко мога живота пада.

Драгана Милић, Филозофски факултет